

Ο Μητροπολίτης Μάνης στο Μοναστήρι των Αγίων Τεσσαράκοντα Λακωνίας

/ [Ιερές Μονές](#)



Ο Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος Γ', κατόπιν τιμητικής πρόσκλησης του ομόρου Μητροπολίτη Μονεμβασίας και Σπάρτης κ. Ευσταθίου, μετέβη στην εορτάζουσα Ιερά Μονή των Αγίων Τεσσαράκοντα Χρύσαφας Λακωνίας, λίγα χιλιόμετρα έξω από την Σπάρτη και χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Εσπερινό συγχοροστατούντος και του επιχωρίου Μητροπολίτη κ. Ευσταθίου.

Η εν λόγω Ιερά Μονή είναι κτίσμα του 17ου αιώνα με ωραιότατο ναό (σταυροειδής με τρούλλο) με θαυμάσιες αγιογραφίες και με πολλά ιερά κειμήλια. Ο ηγούμενος της μοναστηριακής αδελφότητας αρχιμανδρίτης π. Εφραίμ Μιλτιάδου, ασμένως

υποδέχθηκε μετά της μοναστικής συνοδείας αυτού, τους δύο Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες, ως και πλήθος πιστών προσήλθε και παρακολούθησε την Ακολουθία του Εσπερινού με κατάνυξη αλλά και με την τήρηση των υγειονομικών μέτρων.

Στο κήρυγμά του ο Σεβ. Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος Γ' μεταξύ των άλλων είπε:

«Τιμούμε, όλως ευλαβώς, τους αγίους Τεσσαράκοντα Μάρτυρας της πίστεως, τους ομολογητάς αυτούς, «τους στρατιώτας του Χριστού, τους οπλίτες του Αγίου Πνεύματος, τους προμάχους της πίστεως, τους πύργους της θείας πόλεως», το ιερόν αυτό «σύνταγμα», τους νέους αυτούς που μαρτύρησαν στην παγωμένη λίμνη της Σεβαστείας στην Αρμενία τον 4ο αιώνα. Ήταν ένα φοβερό μαρτύριο. Ως είναι γνωστόν, υπερόχους εγκωμιαστικούς λόγους έγραψαν οι Πατέρες της Εκκλησίας, Μέγας Βασίλειος και Γρηγόριος Νύσσης, τρεις μάλιστα λόγους, ο τελευταίος ο οποίος κατείχε και τίμιο λείψανό τους.

Απόψε, αδελφοί μου, μέσα στην τόσο κατανυκτική αυτή ατμόσφαιρα του Καθολικού της σεβασμίας και ιστορικής Ιεράς αυτής Μονής, θα ήθελα, τρία σημεία να υπογραμμίσω στην αγάπη σας και στην ευσέβεια σας.

1ον. Ἡ ομολογία της πίστεως:

Οι άγιοι Τεσσαράκοντα μάρτυρες που μάλιστα διεσώθηκαν στην ιστορία και τα ονόματά τους, όπως τα ακούσαμε στο «Δοξαστικό» ομολόγησαν με ακράδαντη πίστη τον Ιησούν Χριστόν. Τα λόγια τους κατά την διάρκεια του φοβερού μαρτυρίου τους είναι μοναδικά: «Δριμύς ο χειμών, αλλά γλυκὺς ο παράδεισος... μικρόν υπομείνωμεν ἵνα τους στεφάνους της νίκης αναδησώμεθα». Είχαν μάθει τον λόγο του Κυρίου: «Πας οὖν ὅστις ομολογήσῃ ἐν ἐμοί ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ομολογήσω καγὼ ἐν αὐτῷ ἐμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς».

Ένα μόνον ὕψιστον ἀγαθὸν καὶ ἰδανικόν εἶχαν, νὰ κερδίσουν τὸν Χριστόν. Καὶ οἱ τρισμακάριοι, τῷ ὄντι, στεφανώθηκαν ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ ζοῦν ἐν τῇ αἰωνιότητι, στὸν Παράδεισο. Ἐρχονται τώρα καὶ γιὰ μᾶς ἀξιόπιστοι πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν «ικεσίας παράκλητοι».

Ἡ ομολογία τῆς πίστεως, βέβαια, εἶναι μέγα κατόρθωμα. Γι' αὐτὸ καὶ οφείλουμε νὰ εἴμεθα «έτοιμοι αεί πρὸς ἀπολογίαν παντί τῳ αἰτοῦντι ὑμῖν λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος». Νὰ ξέρουμε ὅτι με τὴν ομολογία μᾶς δηλώνουμε ὅτι εἴμεθα χριστιανοί, ὅτι ἀνήκουμε στὸν Κύριο καὶ δὲν πράττουμε τὰ ἀρεστά στὸν κόσμον, ἀλλὰ ἐκεῖνα τοῦ Κυρίου καὶ μόνον. Οἱ ἔχοντες κοσμικὸ φρόνημα, οἱ μακράν τῆς Εκκλησίας θὰ μᾶς υβρίσουν, λοιδορήσουν, χλευάσουν, συκοφαντήσουν, θὰ μᾶς διώξουν, θὰ μᾶς χαρακτηρίσουν ὀπισθοδρομικοὺς καὶ σκοταδιστές. Εμεῖς, ὅμως, ἀς κρατήσουμε

την ευαγγελική αλήθεια και ας μείνουμε «στερεοί εν τη πίστει». **Η χριστιανική μας ιδιότητα να ξέρουμε ότι πρέπει να συνταυτίζεται με την καλή ομολογία της πίστεως.**

2ον Η καρτερία στους πειρασμούς.

Οι άγιοι μάρτυρες υπέμειναν, στον μεγάλο πειρασμό έδειξαν καρτερία, δύναμιν, ανδρεία, ομοψυχία. Απεδείχθησαν καρτερόψυχοι. Μη, λοιπόν, περιτράπούμε εκ του κλύδωνος των πειρασμών που έρχονται στον βίο μας. Ιδιαίτερα σήμερα πολλά συμβαίνουν. Συνεχής ο κλύδων. Μεγάλη ταραχή ως τα άγρια κύματα της θάλασσας η όλη κοινωνία μας, η παγκόσμια ανθρωπότητα, πανδημία του φοβερού κορωνοϊού, πόλεμος στην Ουκρανία, η ηθική παρακμή των ανθρώπων, απομάκρυνση από τον Θεό. Και όλα αυτά επιφέρουν όπως διαπιστώνουμε κλύδωνα ψυχής, ταραχή, πολλά ψυχολογικά προβλήματα, βάσανο, πόνο, θλίψη, πίκρα και αυτόν τον θάνατο.

Όμως, ο παλύαθλος εκείνος Ιώβ μας διδάσκει την υπομονή, οι άγιοι Τεσσαράκοντα τώρα την καρτερία, όλοι οι άγιοι της Εκκλησίας μας το σθένος μπροστά στους ποικίλους πειρασμούς και στις δοκιμασίες που εμφανίζονται στη ζωή μας. Ο Απ. Πάυλος θα μας πεί: «Κραταιούσθε» και οι θεφόροι Πατέρες, συνέχεια, θα τονίζουν στον καθένα μας «καρτέρησον επί ταίς συμφοραίς». Όλοι οι πειρασμοί δεν θα πρέπει να μας οδηγούν στην απογοήτευση, στην αθυμία, στο άγχος, την μελαγχολία και την απόγνωση.

Τουναντίον, να μας καθιστούν ρεαλιστάς σε φιλοσοφία ζωής, ότι «ματαιότης ματαιοτήτων τα πάντα ματαιότης». Ότι «ουκ εκπειράσεις Κύριον τον Θεόν σου» και ότι «οι μακρύνοντες εαυτούς από Σου απολούνται». Τελικά η μεγαλύτερη πνευματική επιτυχία και παραμυθία και δύναμη είναι η εναπόθεση της ζωής μας στο Θεό. Μοναχά εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού και όχι στα ανθρώπινα. «Στήριξον την καρδιά μου» θα λέμε στον Κύριόν μας και δεν θα καμπτώμεθα ηθικώς.

3ον Το τρίτο σημείο είναι μία λέξη που έρχεται και μας την υπενθυμίζει αυτή η κατανυκτική περίοδος, που ήδη άρχισε, η αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή.

Η λέξη αυτή η οποία είναι πατερική και μάλιστα των ασκητικών θεοφόρων πατέρων είναι η λέξη χαρμολύπη. Άραγε τι σημαίνει και γιατί μας χρειάζεται; Χαρμολύπη είναι η λύπη για τις αμαρτίες μας και η χαρά για την νίκη του πνευματικού μας αγώνα κατά των παθών. Είναι μία κατάσταση της ψυχής όπου ο αγωνιζόμενος πιστός κατανύσσεται, λυπάται για τα πάθη τους αλλά συγχρόνως

όμως έχει χαρά γιατί κατανικά την αμαρτία και ελευθερώνεται. Έτσι, διατηρείται η ύπαρξή μας σε ηρεμία, σε κατάνυξη και σε ιερό δέος ενώπιον του Σωτήρος Χριστού. Πρώτα η ψυχή κατανύσσεται από φόβο Θεού και ύστερα από πόθο Θεού. Τότε νοιώθουμε ότι «οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος, μακρόθυμος και πολυέλεος».

Ιδιαίτερα, η Μεγ. Τεσσαρακοστή, η πιο κατανυκτική και μυσταγωγική χρονική εκκλησιαστική περίοδος της Εκκλησίας έρχεται και μας βοηθά τα μέγιστα στον πνευματικό μας αυτό αγώνα. Είναι η περίοδος της άσκησης της ταπεινοφροσύνης, της νηστείας, της εγκράτειας, της περισσότερης προσευχής, της φιλανθρώπου στάσεώς μας απέναντι στον πλησίον. Το τελευταίο τούτο, το υπογραμμίζουμε καθ' ότι, ο ίδιος ο Κύριος μας είπε «μακάριοι οι ελεήμονες ότι αυτοί ελεηθήσονται».

Καλώς η νηστεία και η προσευχή αλλά και η ελεημοσύνη είναι μεγάλη αρετή, εκδήλωση πρώτη της αγάπης μας προς τον συνάνθρωπο, γιατί ο ελεήμων μιμείται τον ελεήμονα Θεό. Να θυμηθούμε στο σημείο αυτό το Ευαγγέλιο της κρίσεως που ομιλεί για την έμπρακτη εκδήλωση του ελέους. Όποιος έχει ελεήμονα καρδιά θα βρει έλεος και στην άλλη ζωή από τον Ελεήμονα Θεό. Όλες οι Ιερές Ακολουθίες είναι υπέρ ημών γι' αυτή την απαραίτητη χαρμολύπη.

Οι Κατανυκτικοί Εσπερινοί, το Μέγα Απόδειπνον, οι Χαιρετισμοί της Παναγίας, οι Προηγιασμένες Θ. Λειτουργίες, η κάθε Κυριακή της Σαρακοστής. Αξίζει να βιώσουμε βαθειά μέσα μας και να καλλιεργήσουμε τον εαυτό μας μ' αυτό το πνεύμα της Σαρακοστής, ώστε να προχωρήσουμε στην οικείωση του Θεού.

Να ενθυμούμεθα, λοιπόν, όλοι εμείς που ήλθαμε προσκυνητές στην Ιερά αυτή Μονή, ότι οι Άγιοι Τεσσαράκοντα μάρτυρες μας θέλουν ομολογητάς της πίστεως, ανδρειόφρονες στους πειρασμούς και καλούς αγωνιστές στο «στάδιον των αρετών» που ήδη διανύουμε. Τρεις λέξεις να πάρουμε μαζί μας φεύγοντας: Ομολογία, καρτερία, χαρμολύπη»











Πηγή φωτογραφιών: Ιερά Μητρόπολη Μονεμβασίας και Σπάρτης